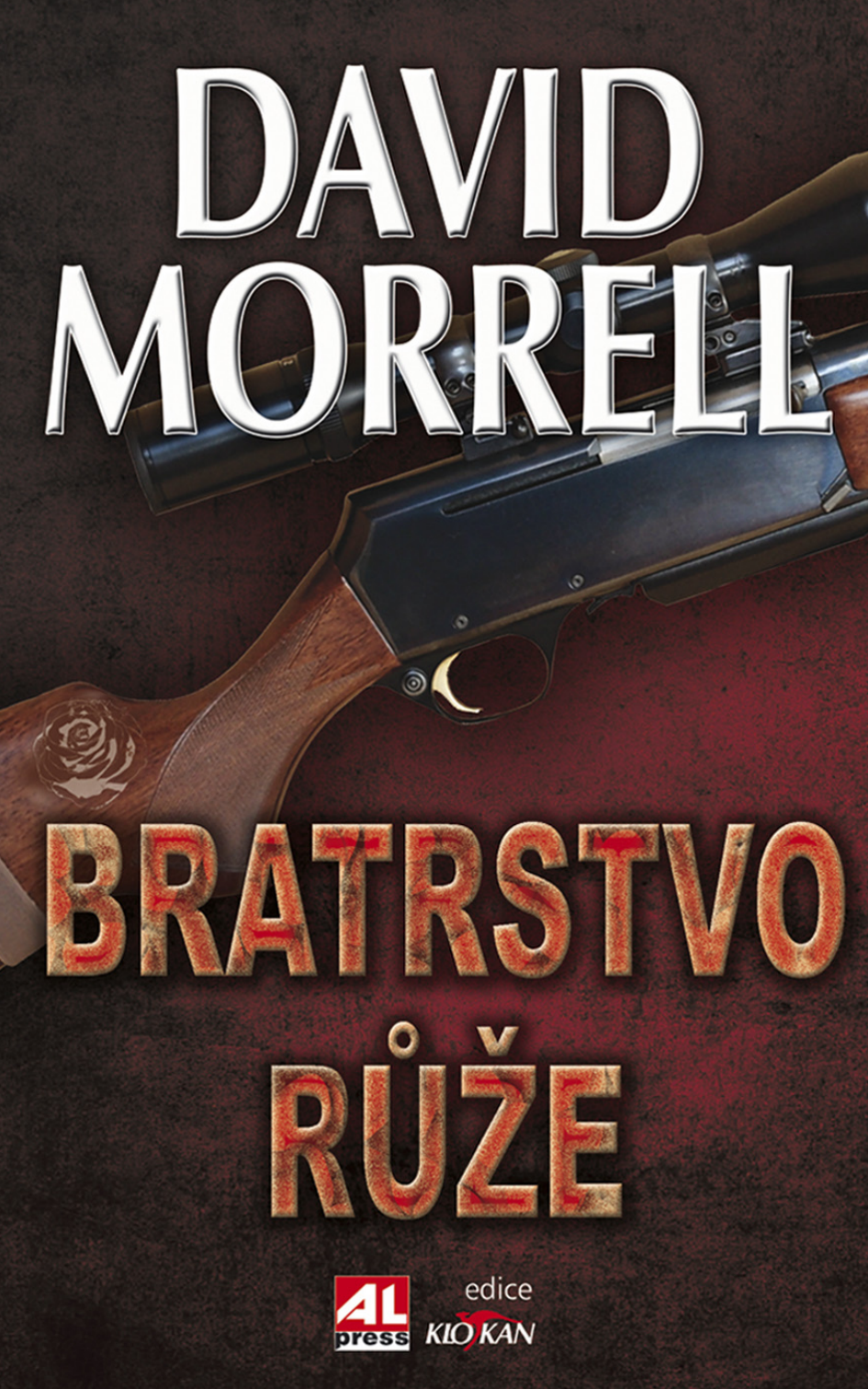

DAVID
MORRELL

BRATRSTVO
o
v
RŮŽE

AL
press

edice
KIO KAN

edice
KLOKAN

**DAVID
MORRELL**

**BRATRSTVO
RŮŽE**

AL edice
press KLOKAN

Copyright © 1984, 1985, 1987 David Morrell

Translation © Dalibor Míček, 1997

Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.

Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu

THE BROTHERHOOD OF THE ROSE

vydaného nakladatelstvím

Headline Book Publishing Plc, Headline House,

79 Great Titchfield Street, London W1P 7FN

přeložil Dalibor Míček

Grafická úprava obálky Tomáš Řízek

Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o.,

v edici Klokán, Frýdek-Místek, 2001

Vydání druhé, 2018

ISBN 978-80-7543-778-5

OBSAH

PROLOG

ABÉLARDOVA SANKCE

Úkryt 9

Bezpečné domy/Základní pravidla 10

KNIHA PRVNÍ

ÚTOČIŠTĚ

Muž ustálených zvyků 17

Měsíční chrám 56

KNIHA DRUHÁ

NALÉZT A ZNIČIT

„Moji černí princové“ 96

Kastor a Pollux 130

KNIHA TŘETÍ

ZRADA

Výchova a vzdělání operativce 186

Nemesis 237

KNIHA ČTVRTÁ

ODPLATA

Fúrie 294

Domovy odpočinku/Věčný klid 330

EPILOG

CO BYLO POTOM

Abélard a Heloisa 416

Pod růží 417

Vykoupení 418

*Věnováno Dooně
Léta plynou stále rychleji,
má láska je stále silnější.*

*Učte je politice a válce, aby jejich synové
mohli studovat lékařství a matematiku,
což dá pak jejich dětem právo věnovat se
malířství, poezii, hudbě a architektuře.*

JOHN ADAMS

PROLOG

ABÉLARDOVA
SANKCE

Úkryt

Paříž, září roku 1118.

Pierre Abélard, pohledný kanovník chrámu Notre Dame, svedl jednu ze svých žákyň, krásnou Heloisu. Fulbert, Heloisin strýc, dohnán jejím outěžkem k šílené zuřivosti, dychtil po pomstě. Najal tři zabijáky a ti v časných hodinách jistého nedělního rána zaútočili na Abélarda, jenž se chystal na mši. Vycastrovali ho a zanechali napospas osudu, aby vykrvácel. Abélard přežil, ale v obavě před dalším pronásledováním hledal ochranu. Nejprve utekl do kláštera v Saint-Denis nedaleko Paříže. V době, kdy se zotavoval, zjistil, že politické kruhy, zoufale toužící se Fulbertovi zavděčit, opět proti němu osnují pikle. Utekl podruhé, tentokrát do Quincey blízko Nogentu, kde si vybudoval bezpečný dům – útulek, jenž na počest Svatého Ducha pojmenoval Paraclete – Utěšitel.

Konečně našel útočiště.

Bezpečné domy/Základní pravidla

Paříž, září roku 1938.

V neděli osmadvacátého sdělil francouzský ministr obrany Edouard Daladier v rozhlasovém projevu lidu své země:

„Dnes krátce po poledni jsem obdržel pozvání německé vlády do Mnichova na setkání s kancléřem Hitlerem, panem Mussolinim a panem Nevillem Chamberlainem. Toto pozvání jsem přijal.“

Následujícího dne odpoledne, právě v době, kdy probíhala mnichovská jednání, si jistý berlínský lékárník ve službách gestapa zapsal do operačního deníku, že poslední z černých mercedesů model 1938 projel kolem kontrolního stanoviště umístěného v jeho lékárně na rohu ulice a zastavil před kamennou fasádou nenápadného domu v Bergener Strasse č. 36.

Pokaždé vystoupil svalnatý řidič v civilním obleku, nenápadně si prohlédl chodce, spěchající rušnou ulicí, a otevřel dvířka svému jedinému klientovi, dobře oblečenému staršímu muži. Řidič pak pasažérovi podržel masivní dubové dveře, dohlédl, aby bezpečně vstoupil do třípatrového domu, a odjel ke skladu vzdálenému tři bloky, aby počkal na další instrukce.

Poslední z návštěvníků předal svůj klobouk a plášť strážnému za ohrazeným ocelovým stolkem ve výklenku vpravo ode dveří. Nebyl sice prohledán, zato jej však strážný požádal, aby mu odevzdal svůj diplomatický kufřík. Koneckonců, nebude ho potřebovat. Dělat si poznámky není dovoleno.

Strážný prověřil návštěvníkovy dokumenty a zmáčkl tlačítko pod stolkem, vedle něhož měl zavěšenou pistoli. Z přílehlé

kanceláře se okamžitě vynořil další agent gestapa, aby muže odvedl do místnosti na druhém konci chodby. Návštěvník vstoupil. Agent zůstal a zavřel za ním dveře.

Návštěvník se jmenoval John ‚Tex‘ Auton. Byl to pětadesátiletý muž, vysoký, drsných, ale přitažlivých rysů, s knírkem barvy pepř a sůl. Věděl, o čem se bude jednat, a beze slova usedl do jediného volného koženého křesla. Čtveřici mužů, kteří přijeli před ním, jen pokynul. Nepotřeboval, aby mu je někdo představil. Všechny je totiž znal. Byli to Wilhelm Smeltzer, Anton Girard, Percival Landish a Vladimír Lazensov, šéfové špionážních služeb Německa, Francie, Anglie a Sovětského svazu. Sám Auton zastupoval ministerstvo zahraničí Spojených států.

Místnost postrádala, až na pět křesel a popelníků vedle nich, jakékoli zařízení. Žádný nábytek, žádné obrazy, žádná knihovna, žádné závěsy ani koberce, nebo dokonce lustr. Pracovnu takto zařídil sám Smeltzer, jejich hostitel, snad aby návštěvníkům dal pocit jistoty, že v místnosti nejsou ukryty žádné mikrofony.

„Pánové,“ zahájil Smeltzer, „přilehlé pokoje jsou rovněž úplně prázdné.“

„Mnichov,“ ozval se Landish.

Smeltzer se usmál. „Na Angličana jdete až příliš rychle přímo k věci.“

„Proč se smějete?“ zeptal se Smeltzera Girard. „Všichni přece víme, že v tomto okamžiku Hitler požaduje, aby moje země spolu s Británií ustoupila od bezpečnostních záruk, které dala Československu, Polsku a Rakousku.“ Kvůli Američanovi se hovor odehrával v angličtině.

Smeltzer se vyhnul odpovědi a zapálil si cigaretu.

„Má Hitler v úmyslu obsadit Československo?“ zeptal se Lazensov.

Smeltzer pokrčil rameny a vyfoukl kouř. „Pozval jsem vás, abychom se mohli jako příslušníci určité profese připravit na všechny eventuality.“

Tex Auton se zamračil.

Smeltzer pokračoval: „Z hlediska ideologie samozřejmě stojíme na různých pozicích, ale přesto máme něco společného. Baví nás složitost našeho povolání.“

Ostatní přikývli.

„Máte na mysli komplikace?“ zeptal se Rus.

„Proč si tu, kruci, všichni nepřiznáme barvu?“ zavrčel Tex Auton.

Ostatní se usmáli.

„Kdybychom mluvili na rovinu, přišli bychom o polovinu zábavy,“ řekl Girard Autonovi a otočil se s očekáváním k Smeltzerovi.

„Bez ohledu na výsledek nastávající války,“ prohlásil Smeltzer, „si musíme vzájemně zaručit, že naši pracovníci budou mít možnost nalézt bezpečné útočiště a ochranu.“

„To je nemožné,“ namítl Rus.

„Jaký druh ochrany by to měl být?“ zeptal se Francouz.

„Myslíte peníze?“ dodal Texasan.

„Ty jsou nejisté. Musí to být zlato nebo diamanty,“ prohlásil Angličan.

Němec přikývl. „A dovedeno do důsledků, musejí být uloženy na bezpečných místech. Mám na mysli prověřené banky, třeba v Ženevě, Lisabonu nebo v Mexico City.“

„Zlato,“ Rus se ušklíbl. „A co hodláte s touto kapitalistickou komoditou dělat?“

„Zřídít systém bezpečných domů,“ odpověděl Smeltzer.

„Ale to není žádná novinka. Už je přece máme,“ řekl Tex Auton.

Ostatní ho ignorovali.

„A předpokládám, že i domy odpočinku,“ obrátil se na Smeltzera Girard.

„Samozřejmě,“ souhlasil Němec. „Dovolte, abych vše vysvětlil tady našemu americkému příteli. Každá naše organizace má své bezpečné domy, to je pravda. Jedná se o chráněné lokality, kam se naši operativci mohou uchýlit, když potřebují ochranu, případně předat citlivé informace nebo řekněme vyslechnou důležitého informátora. Ale i když se všichni snažíme

udržet tato místa v tajnosti, ostatní agentury nakonec tajemství stejně odhalí. Takže tato místa už vlastně bezpečná nejsou. Ačkoli je hlídají ozbrojené stráže, dostatečně silná a vyzbrojená skupina útočníků by si s nimi dokázala poradit, dobýt je a zabít každého, kdo by zde hledal ochranu.“

Auton pokrčil rameny. „To riziko je ovšem nevyhnutelné.“

„Třeba ne,“ pokračoval Němec. „Moje myšlenka vychází z rozšíření původní koncepce a zdokonaluje ji. Každý operativce našich agentur by měl mít, za určitých mimořádných podmínek, možnost nalézt azyl v pečlivě vybraných městech po celém světě. Navrhuji Buenos Aires, Postupim, Lisabon a Oslo. Všichni máme v těchto městech své zájmy.“

„Co Alexandrie?“ nadhodil Angličan.

„To je přijatelné.“

„A Montreal,“ doplnil Francouz. „Pokud válka nedopadne podle mých představ, budu se tam možná nucen uchýlit.“

„Tak moment,“ ohradil se Tex Auton. „To čekáte, že vám uvěřím, že v případě válečného konfliktu některých z vašich hochů v těchto místech nezabije jednoho z mých chlapců?“

„Pokud příslušník konkurenční agentury setrvá uvnitř, tak ne,“ ujistil jej Smeltzer. „Všichni přece víme, jakým tlakům a nebezpečím jsme ve své profesi vystaveni. Uznávám, že i Němec si občas potřebuje vydechnout.“

„Uklidnit se a vylízat rány,“ dodal Francouz.

„Dlužíme to sami sobě,“ rozváděl myšlenku Angličan. „A pokud některý z našich operativců bude chtít svou agenturu opustit, bude mít možnost přejít z bezpečného domu do domu odpočinku a požívat stejné imunity až do konce života. Přirozeně s patřičným dílem zlata nebo diamantů jako důchodovým zabezpečením.“

„Bude to odměna za věrné služby,“ doplnil jej Němec, „a současně určité lákadlo při náboru nových pracovníků.“

„Pokud se věci vyvinou, jak se obávám,“ podotkl Francouz, „budeme možná něco na povzbuzení potřebovat všichni.“

„A pokud se vyvinou podle mého očekávání,“ řekl Němec, „budu mít po ruce všechna lákadla, jaká si jen mohu

přát. Nicméně jsem velmi prozíravý člověk. Shodneme se tedy?“

„Jaké dostaneme záruky, že se naši lidé v bezpečných domech opravdu nebudou muset bát o život?“ zeptal se Angličan.

„Slovo kolegů – profesionálů.“

„A postih?“

„Absolutní.“

„Pak souhlasím,“ řekl Angličan.

Američan i Rus mlčeli.

„Mají snad zástupci mladších národů výhrady?“ naléhal Němec.

„V zásadě souhlasím a pokusím se sehnat příslušné fondy,“ prohlásil Rus, „ale nemohu přislíbit Stalinovu spolupráci. V žádném případě nepřistoupí na ochranu nepřátelských agentů na sovětské půdě.“

„Slibujete však, že nezakročíte proti nepřátelskému operativci, pokud bude pobývat v určeném bezpečném domě?“

Rus váhavě přikývl.

„A pan Auton?“

„Tak dobře, jdu do toho také. Přihodím nějaké peníze, ale nepřipustím, aby podobné místo bylo zřízeno na území Spojených států.“

„Souhlasíte tedy – za těchto podmínek?“

Ostatní přikývli.

„Pro projekt budeme potřebovat kódové označení,“ připomněl Landish.

„Navrhuji hospice,“ řekl Smeltzer.

„V žádném případě,“ odpověděl Angličan. „Tak se jmenuje polovina našich nemocnic.“

„Pak bych měl následující návrh,“ vmísil se Francouz. „Všichni máme určité vzdělání. Jistě si vzpomenete na dávný příběh mého krajana Pierra Abélarda.“

„Koho?“ vyhrkl Tex Auton.

Girard mu to vysvětlil.

„Takže on nakonec odešel do kláštera, kde našel ochranu?“ ujistil se Auton.

„Útočiště.“

„Říkejme tomu sankce,“ uzavřel Smeltzer. „Abélardova sankce.“

O dva dny později, ve středu 1. října, přiletěl francouzský ministr obrany Daladier do Paříže. Vracel se z Mnichova, kde jednal s Hitlerem.

Letadlo přistálo na letišti Le Bourget. Když vystoupil na pojízděné schůdky, přivítaly jej skandující zástupy: „Ať žije Francie! Ať žije Anglie! Ať žije mír!“

Vlajky, kytice. Nadšení lidé prolomili policejní zátarasy. Reportéři vyběhli po hliníkových schůdkách, aby jak náleží přivítali vracejícího se ministra.

Daladier stál jako opařený.

Obrátil se k Foucaultovi, reportérskému esu agentury Reuter, a zašeptal mu do ucha: „Ať žije mír? Copak nechápou, o co Hitlerovi jde? Pitomci pitomí.“

Paříž, neděle 3. září 1939, 17.00.

Hlasatel vstoupil do přímého vysílání přenosu z divadla Michelin a oznámil do éteru: „Mezi Francií a Německem nastal válečný stav.“

Rádio se odmlčelo.

V Buenos Aires, Postupimi, Lisabonu, Oslu, Alexandrii a Montrealu byly ustaveny bezpečné domy sloužící pracovníkům největších zpravodajských služeb. Jejich síť se v roce 1941 rozroste o Japonsko a v roce 1953 o kontinentální Čínu.

Vznikla útočiště.

KNIHA PRVNÍ

ÚTOČIŠTĚ

Muž ustálených zvyků

1

Vail, stát Colorado.

Stále hustěji padající sníh Saula téměř oslepoval. Projížděl hlubší a hlubší vrstvou prašanu a plynulými oblouky klouzal dolů svahem. Všechno zbělelo. Obloha, vzduch i zem. Viditelnost se zhoršovala, až neviděl víc než bílý vítr před obličejem. Pohltit jej chaos.

Mohl narazit do neviditelného stromu nebo se zřítit ze zrádného útesu. Nezáleželo mu na tom. Zmocnilo se ho vzrušení. Vítr mu narážel do tváří plnou silou a Saul se jen usmíval. Zabočil doleva, pak doprava. Cítil, že se svah zmírňuje, a pustil se přímo po spádnici.

Následující sjezd bude příkřejší. Řítit se bílou prázdnotou a ještě se odrážel holemi, aby získal vyšší rychlost. Žaludek mu hořel. Tohle miloval. Prázdnotu. Nic před sebou, nic za sebou. Minulost a budoucnost neměly žádný smysl. Pouze přítomnost – a bylo to nádherné.

Náhle se před ním jako přízrak objevila temná postava.

Hodil sebou do strany a opřel se do hran lyží, aby zastavil. Pulz mu bušil v hlavě. Postava se mihla zleva doprava před ním a zmizela ve vánici.

Saul zíral skly lyžařských brýlí a zaslechl bolestný výkřik, zřetelný i v burácení větru. Otráveně plužil ze svahu směrem, odkud se zvuk ozval. Ve sněhové bouři před sebou spatřil zvětšující se stíny. Řada stromů.

Zasténání. U kmene stromu našel schouleného lyžaře. Ve sněhu byly vidět krvavé stopy. Pod šátkem, který mu zakrýval ústa, se Saul kousl do rtů. Sklonil se a zkoumal krvavou

stružku vytékající z lyžařova čela a groteskní úhel, v němž měl ohnutou jednu nohu.

Muž. Hustý vous, široký hrudník.

Saul nemohl jít přivolat pomoc – v bouři by tohle místo sotva znovu našel. A co bylo ještě horší, i kdyby se mu nakrásně povedlo přivolat pomoc, ten muž by mezitím asi umrzl.

Měl jedinou šanci. O zranění hlavy se nestaral, ani o zlomenou nohu. Nebylo to k ničemu a ani neměl čas. Sundal lyže sobě i zraněnému muži a z nejbližší borovice ulomil větev hustě porostlou jehličím.

Položil větev do sněhu vedle zraněného. Překulil jej na ni a dával pozor, aby zdravá noha ležela pod tou zlomenou. Uchoopil konec větve, napřímil se a napnul síly. Sníh bodal ještě ostřeji a jeho lyžařskými rukavicemi už pronikala zima. Stále táhl a pomalu sestupoval s nákladem dolů. Zraněný zasténal, když jej Saul přetáhl přes ledový hrbol a sníh jej zakryl jako rubáš. Muž se svíjel bolestí a téměř sklouzl z větve.

Saul ho znovu uložil, když tu náhle s úlekem pocítil, že jej někdo popadl za rameno.

Bleskurychle se otočil a zíral na obří postavu ve žluté větrovce s nápisem HORSKÁ SLUŽBA.

„Po svahu, asi sto metrů. Je tam bouda,“ zahučel ten muž a sehnul se, aby Saulovi pomohl.

Dopravili zraněného lyžaře dolů. Sněhová bouře zuřila tak prudce, že Saul narazil do zdi horské chaty, aniž mohl včas zabrzdit. Nahmatal vlnitý plech. Dveře nebyly zamčeny, takže stačilo jen vzít za kliku a vklopýtat dovnitř. Jekot větru se zmírnil. Cítil podivný klid.

Obrátil se, vyšel zpět do vánice a pomohl muži z horské služby zatahnout krvácejícího lyžaře dovnitř.

„Jste v pořádku?“ zeptal se člen horské služby Saula. Ten přikývl. „Zůstaňte s ním, než přivedu pomoc,“ pokračoval muž, „za čtvrt hodiny jsem zpátky i se sněhovým skútrem.“

Saul znovu přikývl.

„Zvládl jste to perfektně,“ pochválil ho záchranář, „málokdo by to dokázal. Jen vydržte, za chvíli se zahřejete.“

Muž vyšel do bílého pekla a zavřel za sebou dveře. Saul se vyčerpaně opřel o zeď a svezl se k podlaze. Hleděl na sténajícího lyžaře, jehož oční víčka se zmateně chvěla. Saul zhluboka dýchal. „S tou nohou nehýbejte.“

Zraněný sebou trhl a přikývl: „Díky.“

Saul pokrčil rameny.

Muž bolestí přimhouřil oči a řekl: „Zatracený průšvih.“

„To se stává.“

„Ne, mělo to být jednoduché.“

Saul nerozuměl, ten muž asi v šoku blábolí nesmysly.

„S bouří jsem nepočítal.“ Muž se zamračil. Na spáncích mu pulzovala krev. „Jsem pitomec.“

Saul naslouchal zvukům bouře venku a brzy zaslechl vzdálený rachot sněžných skútrů. „Už jsou tady.“

„Lyžoval jste někdy v Argentině?“

Saulovi se sevřelo hrdlo. Mluví z cesty? Těžko. „Jen jednou, rozbil jsem si tam nos.“

„Aspirin...“

„...pomáhá při bolestech hlavy,“ odpověděl Saul, a dokončil tak smlouvané heslo.

„Dnes večer v deset.“ Zraněný zasténal. „Zatracená bouře, koho by napadlo, že se to tak posere.“

Zvuk motorů zesílil a sněžné skútry zastavily před chatou. Dveře se trhnutím otevřely. Dovnitř vstoupili tři muži z horské služby. „Jak na tom jste?“ zeptal se jeden z nich Saula.

„Já jsem v pořádku, ale tenhle chlapík mluví z cesty.“

2

Je nutno udržovat zaběhaný rytmus. Saul se každý den přidržoval stejného rozvrhu. V daný čas se objevoval na předem určených místech. V půl deváté: snídaně v jídelně hotelu. Půlhodinová procházka stále stejnými místy. Dvacet minut strávil

v knihkupectví prohlížením knih. Jedenáct hodin: sjezdovky – stále po stejných svazích.

Ze dvou důvodů. Za prvé – kdyby se s ním někdo potřeboval spojit, věděl by, kde se bude v daném čase nacházet, a mohl by se s ním setkat. Jenže právě teď se ukázalo, jak náhodná příhoda může celou proceduru ohrozit. A za druhé – kdyby Saula někdo sledoval, jeho rozvrh se dal natolik předvídat, že by to jeho stín nakonec otupilo a dopustil by se nějaké chyby.

Dnes se musel víc než kdy jindy snažit, aby nevzbudil podezření. Pomohl snést zraněného k sanitce. V horské chatě pak chvíli poklábosil se členy horské služby v jejich kanceláři a čekal na vhodný okamžik, aby se mohl vytrazit. Zašel do svého pokoje a převlékl se z lyžařské kombinézy do džinsů a svetru. Sešel do svého obvyklého baru přesně v té době, kdy se tam objevoval každý den, aby poseděl v zakouřeném společenském centru. Sledoval kreslené filmy na obrovské televizní obrazovce a upíjel kolu.

V sedm hodin zašel na večeři – jako obvykle do hotelové jídelny. V osm odešel do kina na film s Burtem Reynoldsem, jehož děj sestával ze samých automobilových honiček. Viděl ho už předtím, a tudíž věděl, že skončí ve tři čtvrtě na deset. Tohle kino si zvolil jen proto, že mělo na toaletě telefonní automat. Zkontroloval, zda jsou všechny kabinky prázdné. Zastrčil do automatu minci a přesně v deset, jak mu přikázal muž na svahu, vytočil číslo, které znal z paměti.

Na druhém konci linky ohlásil drsný mužský hlas výsledky basketbalové ligy. Saul se nestaral o jména týmů, zajímaly ho pouze cifry. Bylo jich celkem deset a představovaly meziměstské telefonní číslo. Saul si je vryl do paměti.

Opustil toaletu a nenápadně zkontroloval chodbu, jestli jej někdo nesleduje.

Nikoho nespatriřil, ale to nic neznamenalo. Zkušený sledovač by se nenechal tak lehce nachytat.

Vyšel z kina a potěšilo ho, že bouře stále trvá. Skryt temnotou a vánicí vklouzl do postranní uličky, pak do další, kde počkal, aby se ujistil, že nemá nikoho v patách. Kdyby se jej někdo pokusil